

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 5Cpr/1/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5613202366
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Juraj Lukáč
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2014:5613202366.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Liptovský Mikuláš samosudcom Mgr. Jurajom Lukáčom v právnej veci žalobkyne: Danuši Gaálovej, nar. 30. 05. 1954, trvale bytom v Liptovskom Trnenci 170, právne zastúpenej: JUDr. Martinom Cibulom, advokátom so sídlom v Liptovskom Mikuláši, M. Pišúta 919/2, proti žalovanému: Roľníckemu družstvu v Pribyline, so sídlom v Pribyline, IČO: 00 195 731, právne zastúpenému: HKP Legal, s.r.o., advokátskou kanceláriou, so sídlom v Bratislave, Sasinkova 6, o náhradu mzdy vo výške 4.433,04 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žaloba sa **z a m i e t a**.

Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému trovy konania vo výške 1.248,03 eur na účet právneho zástupcu žalovaného HKP Legal, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Sasinkova 6, v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobou, doručenou súdu dňa 11. 03. 2013, sa žalobkyňa prostredníctvom právneho zástupcu domáhala voči žalovanému náhrady mzdy v celkovej výške 4.533,04 eur, zaplataenia úrokov z omeškania a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnila tým, že pracovný pomer žalobkyne u žalovaného skončil fikciou dohody podľa § 79 ods. 3 písm. a) Zákonníka práce a to uplynutím výpovednej doby dňa 31. 05. 2011. Žalovaný neprideľoval žalobkyni prácu podľa pracovnej zmluvy a od 14. 03. 2010 do 31. 05. 2011 jej neposkytol mzdu, resp. náhrady mzdy. V súlade s ustanovením § 142 ods. 3 Zákonníka práce iné prekážky v práci na strane zamestnávateľa (neprideľovanie práce zamestnancovi v súlade s pracovnou zmluvou) zakladajú právnu povinnosť zamestnávateľa poskytnúť zamestnancovi náhradu mzdy v sume jeho priemerného zárobku. Ak zamestnávateľ dá zamestnancovi výpoveď z pracovnoprávneho pomeru, ktorej platnosť zamestnanec neuznáva, riadia sa pracovnoprávne vzťahy účastníkov až do uplynutia výpovednej doby pracovnou zmluvou a príslušnými pracovnoprávnymi predpismi. Až do uplynutia výpovednej doby totiž pracovný pomer účastníkov nepochybne trval a zamestnanec má nárok na náhradu mzdy podľa ustanovenia § 142 ods. 3 Zákonníka práce, keďže zamestnanec nemohol vykonávať prácu pre iné prekážky na strane zamestnávateľa. Nakoľko žalobkyni bolo rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 10. 06. 2010, sp. zn. 19Cb/16/1997 priznaná peňažná náhrada v súvislosti s neplatnosťou zániku jej členstva u žalovaného za obdobie od 01. 08. 1992 do 13. 03. 2010, žalobkyňa si uplatňuje nárok na náhradu mzdy podľa ustanovenia § 142 ods. 3 Zákonníka práce za obdobie od 14. 03. 2010 do 31. 05. 2011 vo výške minimálnej mzdy určenej nariadením vlády pre príslušný kalendárny rok. Krajský súd v Žiline čiastočným rozsudkom zo dňa 13. 09. 2006, sp. zn. 19Cb/16/1997 určil, že rozhodnutie predstavenstva žalovaného zo dňa 21. 05. 1992, zn. 578/1992 o zrušení členstva žalobkyne u žalovaného je neplatné. Rozsudkom zo dňa 10. 06. 2010, sp. zn. 19Cb/16/1997 Krajský súd v Žiline uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 18.462,23 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne od 20. 03. 2006 do zaplataenia a vo zvyšku žalobu zamietol. Vyčíslená suma bola žalobkyni priznaná ako

peňažná náhrada škody spôsobenej neplatnosťou zániku členstva u žalovaného za obdobie od 01. 08. 1992 do 13. 03. 2010. Žalobou zo dňa 27. 06. 2011 v spojení s jej doplnením sa žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru daného písomnosťou žalovaného zo dňa 27. 01. 2011 a súčasne sa domáhala náhrady mzdy. Čiastočným rozsudkom Okresný súd Liptovský Mikuláš zo dňa 03. 05. 2012, sp. zn. 8C/169/2011 určil, že skončenie pracovného pomeru žalobkyňou výpoveďou z 27. 01. 2011 je neplatné a pracovný pomer žalobkyne u žalovaného netrvá. Uznesením zo dňa 27. 07. 2012, sp. zn. 8C/169/2011 súd podanie žalobkyne v časti náhrady mzdy odmietol.

V písomnom vyjadrení, doručenom súdu dňa 12. 04. 2013 žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že žalobu považuje za bezdôvodnú v plnom rozsahu. Podľa názoru žalovaného nedošlo k vzniku prekážky na strane zamestnávateľa v zmysle § 142 Zákonníka práce. Žalovaný tvrdí, že žalobkyňa nebolo možné ďalej zamestnávať, keďže z dôvodu organizačných zmien bolo jej pracovné miesto zrušené. Z uvedeného dôvodu nebolo možné zo strany žalovaného pridelovať žalobkyňi prácu. Žalobkyňa okrem toho odmietla vykonávať inú ponúknutú prácu, resp. vykonávať analogickú prácu k jej pôvodnej pracovnej pozícii.

Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 16. 05. 2013, č. konania 5Cpr/1/2013-30 súd žalobu zamietol a zaviazal žalobkyňu zaplatiť žalovanému priznané trovy konania. Proti uvedenému rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote žalobkyňa prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie.

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací uznesením zo dňa 18. 02. 2014, č. konania 5CoPr/6/2013-48 zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu bolo zistené, že žalobca je povinný žalobou uplatnený nárok iba skutkovo vymedziť. Právne posúdenie zistených skutkových okolností a ich podriadenie pod určitú právnu normu je úlohou súdu. Pokiaľ súd rozhoduje o nároku na plnenie na základe skutkových okolností, so zreteľom na povahu ktorých alebo spôsob opísania ktorých prichádza do úvahy možnosť podriadenia žalobou uplatneného nároku pod inú hmotnoprávnu normu, než je uvedená v žalobe, musí vec správne posúdiť podľa zodpovedajúcej normy bez ohľadu na to, či je v žalobe uvedený právny dôvod požadovaného plnenia. Odvolací súd sa nestotožnil s právnym záverom prvostupňového súdu, že žalobkyňa neprislúcha za obdobie, kedy zamestnávateľovi oznámila, že pracovný pomer trvá do jeho skončenia právo domáhať sa náhrady mzdy z dôvodu nepridelovania práce zamestnancovi pre prekážky v práci na strane zamestnávateľa. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na skutočnosť, že sám žalovaný uvádzal, že žalobkyňa ponúkol inú prácu, no ona ju odmietla vykonávať. Ďalej uvádzal, že žalobkyňa nebolo možné ďalej zamestnávať, keďže z dôvodu organizačných zmien bolo jej pracovné miesto zrušené. Uvedené tvrdenia žalovaného zostali bez povšimnutia prvostupňovým súdom, a preto bude povinnosťou súdu prvého stupňa v ďalšom konaní doplniť dokazovanie naznačeným smerom a opätovne vo veci rozhodnúť.

Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom žalobkyne, listinami a to predvolaním, podstatným obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 8C/169/2011 a Krajského súdu v Žiline sp. zn. 19Cb/16/1997 a zistil nasledovný skutkový stav:

Zástupca právneho zástupcu žalobkyne na pojednávaní dňa 16. 05. 2013 predniesol, že nárok žalobkyne je dôvodný najmä z toho dôvodu, že v období od 14. 03. 2010 do 31. 05. 2011, kedy došlo k skončeniu pracovného pomeru medzi žalobkyňou a žalovaným, žalovaný neprideloval prácu zamestnankyni v súlade s pracovnou zmluvou. Prekážky, ktoré zabraňovali jej pridelovaniu práce, vznikli na strane zamestnávateľa a pri ich existencii nebolo rozhodujúce, či nemožnosť pridelovať prácu zamestnancovi bolo spôsobené objektívnymi alebo subjektívnymi príčinami, rovnako nebolo rozhodujúce, či tieto skutočnosti zamestnávateľ mohol alebo nemohol ovplyvniť, resp. či túto skutočnosť zaviniel alebo k nej došlo objektívne. Nedošlo ani k naplneniu skutočností, odôvodňujúcich pridelenie na inú prácu v súlade s ust. § 55 Zákonníka práce, nakoľko neboli splnené taxatívne dôvody tam vymenované. Keďže nedošlo k pridelovaniu práce, tak žalobkyňa patrí právo na náhradu mzdy do výšky dohodnutej v pracovnej zmluve. Keďže táto nedosahovala minimálnu mzdu, vychádza z minimálnej mzdy v rozhodujúcom období. Žalovaný nevyplatil náhradu mzdy v lehote splatnosti, preto žalobkyňa

patrí aj právo na úroky z omeškania v zmysle žalobného petitu. Zástupca právneho zástupcu žalobkyne na pojednávaní dňa 15. 07. 2014 poukázal na odňatie čiastočného invalidného dôchodku, v roku 2009. Toto sa vzťahovalo na zdravotný stav týkajúci sa ťažkého zdravotného postihnutia, z ktorého dôvodu bol žalobkyňou priznaný status občana s ťažkým zdravotným postihnutím a nie zdravotného stavu v súvislosti s artritídou. Žalobkyňa sa zaujímalala o prácu. Nie je pravdou, že od roku 2006 neprejavila záujem. Žalovaný jej ponúkol prácu prvýkrát až 19. novembra 2010, čo vyplýva z výpovede z pracovného pomeru. Bol si vedomý svojich nárokov, keď predvolal žalobkyňu na stretnutie, za účelom doriešenia záväzkov zamestnávateľa voči jej osobe. K tvrdeniam, že žalobkyňa nemala reálny záujem uviedol, že tieto jej prednesy boli vykonané v čase rozhodovania súdu, a to bolo až po uplynutí rozhodného obdobia, čiže v tom čase bol jej zdravotný stav už viac zhoršený a z tohto dôvodu nemala záujem vykonávať akúkoľvek prácu u žalovaného. Tieto prednesy boli vykonané po období, za ktoré žiada náhradu mzdy, resp. si uplatňuje nároky. Povinnosť ponuky vhodného pracovného miesta má zamestnávateľ. Zamestnanec nie je povinný preukázateľne dopytovať svojho zamestnávateľa na to, aby mu ponúkol vhodné pracovné miesto zodpovedajúce jej zdravotnému stavu, schopnostiam a kvalifikácii. Poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. R 43/1991 podľa ktorého ak v dôsledku organizačných zmien došlo k zrušeniu určitej funkcie u zamestnávateľa a zamestnanec bol z tejto funkcie neplatne preradený do inej funkcie, pričom vyhlásil, že s prevedením nesúhlasí, ide o prekážku v práci na strane zamestnávateľa a zamestnancovi vzniká nárok na náhradu mzdy podľa ust. § 142 Zákonníka práce.

Žalobkyňa vo svojej výpovedi dňa 16. 05. 2013 uviedla, že má k dispozícii veľa rozhodnutí, ktorými bolo rozhodnuté v jej prospech. Myslí si, že má právo, ktoré si uplatňuje v tomto konaní. U žalovaného nepracovala v roku 1983, a teda ani v období, ktoré uvádza v žalobe, u žalovaného nepracovala, žalovaný jej nepridieval prácu. V čase, keď podala na súd žalobu o určenie neplatnosti výpovede, u žalovaného chcela pracovať, preto v žalobe uviedla, že pracovný pomer trval aj naďalej. Až neskôr, v priebehu konania pri jej výsluchu uviedla, že netrvá, aby ju žalovaný ďalej zamestnával. Na pojednávaní dňa 15. 07. 2014 uviedla, že ju vylúčili z družstva v roku 1983. Naposledy pracovala u žalovaného v roku 1988 na pozícii technicko - hospodárskeho pracovníka na úseku dopravy a mechanizácie, už si na to teraz presne nespomenula s odstupom času. Robili výplaty traktoristom. Potom bola na druhej materskej a v roku 1992 dostala ďalšiu výpoveď zo strany žalovaného. Bola uznaná za invalidnú od roku 2003 do roku 2008. Potom jej odňali čiastočne invalidný dôchodok. Vtedy jej priznali čiastočný namiesto trvalého invalidného dôchodku a potom jej zobrali aj ten. Od roku 2003 je považovaná za občana s ťažkým zdravotným postihnutím doposiaľ, má aj preukaz nepretržite. Po rozhodnutí Krajského súdu v Žiline z roku 2010 osobne viackrát bola za žalovaným a chcela riešiť svoje nároky. Nemá o tomto žiadny doklad, vtedy sa o tom nespisoval žiadny záznam. Rokovala viackrát aj s predsedom p. M.. V tom čase ešte chcela pracovať, a to na jej pôvodnej pracovnej pozícii. V rokoch 1998, 1999, 2000 pracovala prostredníctvom úradu práce, vykonávala verejno - prospešné práce, na Mestskom úrade v Liptovskom Hrádku. V priebehu tých dvoch rokov pracovala dokopy asi 11 mesiacov. Pracovala na mieste informátora, sekretárky, vykonávala pomocné práce na daňovom oddelení, bolo to celkovo asi 5 miest. Všetko to bolo riešené prostredníctvom úradu práce. Inú prácu okrem týchto prác už nevykonávala. Žalovaný jej až prostredníctvom novej predsedníčky ponúkol prácu denného informátora. Naďalej trvala na svojom postoji, aby jej prideliili prácu podľa pôvodnej pracovnej pozície. Teda túto ponuku odmietla. Boli tam aj zdravotné dôvody. Má artritídu, lieči sa na reumatológii. Táto práca nebola pre ňu vhodná. Rozoberali pri rozhovore, čo práca vrátnika obnáša. Pri jej ochorení má pohybové obmedzenia. Na toto ochorenie sa lieči dlhodobo, asi 7 - 8 rokov, nevedela to presne uviesť. Pri rozhovoroch, na ktorých riešili jej nároky sa nezaoberali tým, či by bola ochotná s ohľadom na jej zdravotný stav vykonávať nejakú inú prácu. Ona trvala na pôvodnom pracovnom zaradení. Má vyštudovanú strednú ekonomickú školu. Naposledy vykonávala prácu na mestskom úrade. Ťažko je jej teraz sa vyjadriť, či by v rokoch 2010 - 2011 bola schopná vykonávať napríklad prácu za počítačom 7,5 hodiny denne. Má postihnuté kĺby na všetkých prstoch. Myslí si, že práca denného informátora, ktorú jej ponúkli, sa zrejme vykonávala niekde pred vstupom do objektu Roľníckeho družstva.

Zástupca právneho zástupcu žalovaného na pojednávaní dňa 16. 05. 2013 predniesol, že nie je daný právny dôvod vzneseného nároku na náhradu mzdy. Podľa jeho názoru v žiadnom prípade nemohlo dôjsť k prekážkam na strane zamestnávateľa. Prekážky vznikli na strane zamestnanca, keďže žalobkyňa sa neustanovila na pracovisko po tom, ako disponovala rozhodnutím Krajského súdu o tom, že pracovný pomer nebol skončený platne a to bolo ešte v roku 2006. Na pojednávaní uviedla a potvrdila, že po 13. 09. 2006 žalovaného ani nekontaktovala za účelom pridelenia práce a ani sa na pracovisko neustanovila.

K dôvodu uvedenému žalobkyňou, že na základe svojej žaloby zo dňa 27. 06. 2011, keď trvala na tom, že pracovný pomer trvá a neskôr od toho opustila z toho dôvodu, že jej bol priznaný starobný dôchodok zástupca právneho zástupcu žalovaného poznamenal, že žaloba bola podaná 27. 06. 2011 a predčasný starobný dôchodok bol žalobkyni priznaný od júla 2011, preto tento dôvod, ktorý žalobkyňa uviedla, považujú vyslovene za špekulatívny, keďže trval od 3 dní maximálne 1 mesiac, pokiaľ jej nebol priznaný starobný dôchodok. Z toho vyvodzujú aj to, že reálny záujem na pridelení práce zo strany žalobkyne nebol daný a ide iba o šikanózne výkon práva.

Na pojednávaní dňa 15. 07. 2014 predniesol, že väčšina výrokov žalobkyne v rámci jej výpovede je rozporná s jej výpoveďou v predchádzajúcich konaniach, napríklad čo sa týka jej invalidity ako uviedla v konaní 8C/169/2011. Podľa jej vyjadrenia jej odobrali čiastočný invalidný dôchodok v roku 2009, teda bolo konštatované, že je zdravá, preto mohla vykonávať pridelenú prácu, resp. nemala dôvody na odmietnutie výkonu práce. Žalobkyňa vo svojej výpovedi uviedla, že po doručení rozsudku sa domáhala pridelenia práce, požiadala o pridelenie práce a stretla sa so zástupcami žalovaného. Dal do pozornosti jej výpoveď v tomto konaní, v ktorom bol zrušený rozsudok, že po 13. 09. 2006 žalovaného nekontaktovala a nedostavila sa na pracovisko, preto považuje jej dnešnú výpoveď v tejto časti za špekulatívnu a ničím nepodloženú. Rovnako je účelové a nepravdivé vyjadrenie žalobkyne na pojednávaní, že so zástupcami žalovaného rozoberala, čoho by sa mala práca denného informátora týkať. V odôvodnení rozsudku v konaní 8C/169/2011 je uvedené, že žalobkyňa priznala, že sa nezaujímal, aké pracovné úlohy by na tejto pozícii mala plniť. Pokiaľ ide o dôvod, pre ktorý žalobkyňa odmietla ponúknutú prácu denného informátora, a to pohybové obmedzenie, s týmto sa už vysporiadal okresný súd v konaní 8C/169/2011, v ktorom žalobkyňa uviedla, že dochádzanie do práce by v prípade ponúknutej práce bolo sťažené. Okresný súd uviedol, že túto otázku by musela riešiť žalobkyňa, ak by vykonávala pôvodnú prácu. Žalobkyňa v konaní 8C/169/2011 na pojednávaní uviedla, že netrvá na tom, aby ju ďalej žalovaný zamestnával. Chcela doriešiť jej mzdové nároky. Z toho možno konštatovať, že nemala skutočný záujem o výkon práce. Rovnako považuje za účelové a rozporné s jej vlastnými vyjadreniami aj vyjadrenie, že by mohla vykonávať prácu na počítači. V konaní 8C/169/2011 žalobkyňa uviedla, že trpí artritídou a nezvládla by písať pri tomto ochorení 8 hodín denne. Žalobkyňa porušila základné povinnosti zamestnanca v zmysle ustanovení Zákonníka práce. Nedostavila sa na pracovisko, za účelom výkonu práce. Opakovane potvrdila, že nemá záujem, aby ju žalovaný ďalej zamestnával, teda nemá záujem o reálny výkon práce. Sleduje len uspokojenie finančných nárokov. Z uvedeného dôvodu nemohli vzniknúť prekážky na strane zamestnávateľa, ktoré vidí žalobkyňa v tom, že jej zamestnávateľ neprideloval prácu, keďže sa na pracovisko ani nedostavila. Navrhovateľka môže tvrdiť, že má preukaz zdravotne ťažko postihnutej osoby, avšak nie je preukázané, či trvajú dôvody na platnosť alebo na oprávnenie držania preukazu ZŤP zo strany navrhovateľky. Keďže podľa vlastného vyjadrenia bola v roku 2009 posúdená ako zdravá, skutočnosť, že vlastní preukaz ZŤP je v priamom rozpore s vyjadreniami posudku jej lekárov, že je zdravá. Skutočnosť, že vlastní preukaz ZŤP je v tomto konaní irelevantná. Navrhovateľka neuniesla dôkazné bremeno. Nepreukázala, že sa skutočne zaujímal o prácu, že sa dostavila na pracovisko, že rokovala so zamestnávateľom, resp. so žalovaným. To sú iba jej vyjadrenia nepreukázané písomnými jednoznačnými podkladmi, ktoré sú navyše v priamom rozpore s jej skoršími vyjadreniami. K námietke jej právneho zástupcu, že vyjadrenia žalovanej sa netýkali rozhodného obdobia uviedol, že toto tvrdenie je nepravdivé, keďže z obsahu rozsudkov jednoznačne vyplýva, že jej vyjadrenia sa vzťahovali k rozhodnému obdobiu. Navrhovateľka sa domáhala pôvodného miesta, o ktorom vedela, že je zrušené. Vedela, že pridelenie takéhoto miesta je objektívne nemožné. Napriek tomu svoje nároky opiera o výkon pôvodnej práce, ktorú z objektívnych dôvodov nie je možné vykonávať. Judikát, ktorý uviedol právny zástupca žalobkyne sa nevzťahuje na tento prípad. Skutkové okolnosti uvedené iba v právnej vete nie sú totožné so skutkovými okolnosťami v tomto prípade. Z právnej vety je možné vyvodiť, že so zamestnancom nebol skončený pracovný pomer a bol preradený na iný druh práce, s ktorým nesúhlasil. Tieto okolnosti však nie sú totožné s týmto prípadom. Okrem toho miesto výkonu práce denného informátora nie je relevantné v tomto konaní. Poukázal na jej vyjadrenie v rámci konania 8C/169/2011, že to miesto odmietla aj z principiálnych dôvodov, keďže po toľkých rokoch sporov neskončí na vrátnici. Takže je úplne jedno, kde sa miesto denného informátora nachádza alebo nie. Zužovať otázku na ponúknuté pracovné miesto je iba zavádzaním pozornosti súdu, keďže navrhovateľka nebola ochotná vôbec vykonávať žiadnu prácu a za týmto účelom nevykonala ani žiadne relevantné kroky, nedostavila sa na pracovisko, nepreukázala, že žiadala o pridelenie práce alebo inej práce pre ňu vhodnej. Podľa vlastných vyjadrení nespĺňa požiadavky ani len na výkon pôvodného pracovného miesta ani na iného vhodného pracovného miesta, ktoré požaduje, t. j. administratívna práca

s počítačom. Celé toto konanie je výslovne účelové s cieľom dosiahnuť len bezdôvodné obohatenie na úkor žalovaného.

Z obsahu pripojeného spisu Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 19Cb/16/1997 bolo zistené, že čiastočným rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 13. 09. 2006, č. konania 19Cb/16/1997-260 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16. 10. 2008, č. konania 3Obo/120/2008-335 bolo určené, že rozhodnutie predstavenstva žalovaného (Roľníckeho družstva v Pribylíne), zn. 579/1992 zo dňa 21. 05. 1992 o zrušení členstva žalobkyne u žalovaného je neplatné. Z odôvodnenia rozhodnutia bolo zistené, že súd sa zaoberal právnou otázkou, podľa ktorého právneho režimu sa má posudzovať platnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného, keďže napadnuté rozhodnutie žalovaný vydal dňa 21. 05. 1992. V tom čase bol účinný Obchodný zákonník, ktorý v § 772 bod 7 zrušil zákon č. 162/1990 Zb. o poľnohospodárskom družstevníctve, v zmysle ktorého žalovaný pri zrušení členstva žalobkyne v družstve postupoval. O uvedenej otázke vyslovil záväzný právny názor Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku zo dňa 29. 11. 2004, sp. zn. Obdo V 54/2003 a odvolací súd v uznesení, sp. zn. 6 Obo/14/2005 zo dňa 27. 02. 2006. Na právne posúdenie žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného bolo potrebné aplikovať ustanovenie § 31 ods. 1 písm. b) zákona č. 162/1990 Zb. Rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 10. 06. 2010, č. konania 19Cb/16/1997-549 súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 18.462,23 eur s 5 % úrokmi z omeškania ročne od 20. 03. 2006 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 14. 08. 2010. Z odôvodnenia rozhodnutia bolo zistené, že žalobkyňa uplatnenú peňažnú náhradu, v súvislosti s vyslovenou neplatnosťou zániku jej členstva u žalovaného rozhodnutím z 21. 05. 1992, značka 578/1992, vymedzila skutkovo v žalobe a doplňujúcich podaniach postupne za dobu od 01. 08. 1992 do 13. 03. 2010. Po právnej stránke bolo potrebné vychádzať z úpravy v zákone č. 162/1990 Zb. o poľnohospodárskom družstevníctve. Ak bola právoplatným čiastočným rozsudkom Krajského súdu v Žiline, č. konania 19Cb/16/1997-260 zo dňa 13. 09. 2006 aplikovaná na právne posúdenie nároku žalobkyne na vyslovenie neplatnosti rozhodnutia predstavenstva žalovaného o zrušení členstva žalobkyne u žalovaného, v otázke jeho neplatnosti právna úprava v zákone č. 162/1990 Zb., tak predmetnú právnu úpravu bolo potrebné aplikovať i na súvisiaci a následný nárok žalobkyne na náhradu škody - zaplatenie ušlej mzdy, peňažnej náhrady v žalovanej výške. Konkrétne ide o ustanovenie § 33 ods. 2 zákona č. 162/1990 Zb., podľa ktorého pri vyslovení neplatnosti zániku členstva podľa ods. 1 vzniká poškodenému právo na náhradu spôsobenej škody.

Z obsahu pripojeného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš 8C/169/2011 bolo zistené, že čiastočným rozsudkom Okresného súdu zo dňa 03. 05. 2012, č. konania 8C/169/2011-49 súd určil, že skončenie pracovného pomeru žalovaným so žalobkyňou výpoveďou z 27. 01. 2011 podľa ustanovenia § 63 ods. 2 písm. b) Zákonníka práce je neplatné, pracovný pomer žalobkyne u žalovaného netrvá. Z odôvodnenia rozsudku bolo zistené, že dôvodom vyslovenia neplatnosti výpovede je nesplnenie povinností ustanovených § 66 Zákonníka práce. Žalobkyňa je osobou so zdravotným postihnutím. Účastníci nepredložili dôkaz o tom, že výpoveď bola vopred prerokovaná so zástupcami zamestnancov, čo je ďalší dôvod neplatnosti výpovede. Z dôvodu právnej istoty účastníkov súd vyslovil, že pracovný pomer žalobkyne u žalovaného netrvá. Žalobkyňa netvrdila a nepreukázala, že po doručení výpovede z pracovného pomeru oznámila zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ju ďalej zamestnával. Rozsudok Okresného súdu nadobudol právoplatnosť dňa 28. 06. 2012. Uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 27. 07. 2012, č. konania 8C/169/2011-56 súd odmietol podanie žalobkyne zo dňa 27. 06. 2011 v spojení s doplnením z 25. 11. 2011 v časti náhrady mzdy z dôvodu, že žalobkyňa neodstránila v tejto časti vady žaloby.

V súdnom konaní 8C/169/2011 žalobkyňa na pojednávaní dňa 21. 03. 2012 uviedla, že od rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 19Cb/16/1997, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť 27. 11. 2008 sa doposiaľ k práci u žalovaného nedostala. Domáhala sa pridelovania práce, a to vlastne už od roku 1983, avšak ďalej ako po vrátnicu sa nedostala. Od 27. 11. 2008 sa nedomáhala pridelovania práce písomnou formou, rovnako sa jej nedomáhala súdnym konaním. Túto záležitosť riešila osobnými stretnutiami. Stretli sa aj osobne za prítomnosti ich zástupcu JUDr. Vargu. Pracovala na pracovisku, priamo na JRD v Pribylíne ako administratívna pracovníčka, ako sekretárka predsedu družstva, potom bola na materskej dovolenke a potom po návrate z materskej dovolenky 01. 12. 1980, vykonávala prácu účtovníčky kalkulácií - kalkulačnej účtovníčky. Konkrétne delila náklady, výkony, koľko napr. stojí liter

mlieka. Nešlo o prácu mzdovej účtovníčky, ktorú robila predtým. Jej nikto nehovoril, aké sú vyžadované kvalifikačné predpoklady, mala ukončenú strednú ekonomickú školu. Nikto od nej nevyžadoval ďalšie kvalifikačné predpoklady, kurzy, prax. Tú však mala, vzhľadom na to, že pracovala až do nástupu na materskú dovolenku. Na vtedajšie pomery - stredná ekonomická škola bola plne zodpovedajúca tomuto pracovnému zaradeniu. V súčasnosti sa už kalkulácie nerobia. Pokiaľ ide o súčasnosť a skutočnosť, že prácu účtovníčiek robia vysokoškoláčky, tak by si v súčasnosti netrúfala vykonávať prácu účtovníčky vzhľadom na to, že vypadla z praxe. Na otázku súdu, akú prácu by mohla pre žalovaného vykonávať uviedla, že už je tak dlho mimo praxe, že by bolo dosť problém vykonávať nejakú prácu. Museli by ju zaškoliť. Keď mala počas doby, počas ktorej nepracovala u žalovaného prácu, bola to brigáda na Mestskom úrade v Lipt. Hrádku. Nerobila účtovníčku, ale kancelárske pomocné, administratívne práce, v podstate sekretárku. Začala na mestskom úrade na informačnom oddelení, kde prepájala telefóny, potom robila sekretárku. Primátor mal dve sekretárky - jednu hlavnú a jednu pomocnú. Ona zastupovala tú pomocnú. Nebola tam podateľňa, takže zakladala a roznášala po oddeleniach poštu. Tiež robila písacie práce, taktiež na oddelení majetku a podnikania. Opisovala aj rozhodnutia, aj ich tvorila, keďže išlo o formulár, o zmenu údajov, potom ich šéf podpísal. Rovnako písala texty, ktoré jej zadali nadriadení. Toto robila opakovane asi na základe 5 zmlúv, zavolali ju, keď ju potrebovali, dokopy išlo asi o 13 mesiacov, išlo o roky 1998- 1999 a ešte asi 2000. Počas jej pracovného života nerobila nikdy iné práce, napr. predavačku, vždy sa pohybovala v administratívnom prostredí. Na stretnutiach viac-menej so žalovaným riešili jej mzdové nároky, stále jej hovorili, že nemajú peniaze, že to musí riešiť predstavenstvo. Na stretnutiach okrem JUDr. Vargu bol prítomný aj predseda družstva M.. Prácu jej neponúkli žiadnu, tvrdili, že pre ňu žiadnu prácu nemajú. Potom jej žalovaný ponúkol pracovné zaradenie denného informátora, čiže išlo o prácu na vrátnici, pri vstupe do areálu družstva. Túto ponuku neprijala, napísala, že ju odmieta. Napísala, že trvá na zaradení na pôvodné pracovné miesto. Následne na to jej bola doručená výpoveď z pracovného pomeru. Túto prácu neprijala, pretože sa tam robí na zmeny, je pre ňu komplikovaná dochádzka z Lipt. Trnovca do Pribyliny. Ani nezisťovala, koľko hodinové sú tie pracovné zmeny. Nastupovalo sa ráno od 6.00 hod., niekedy na obed sa striedala ďalšia zmena. Auto nemá, šoféruje. Býva v Lipt. Trnovci, čo je vzdialenosť do Pribyliny asi 28 km. Z Lipt. Trnovca do Lipt. Mikuláša je 6 km, do Lipt. Hrádku z Lipt. Mikuláša 12 km a z Hrádku do Pribyliny asi 10 km. Taktiež jej táto práca nevyhovovala fyzicky, kvôli jej zdravotnému stavu. Mám pokrivené prsty, prácu na vrátnici by nezvládla. Nemala predstavu o tom, čo obnáša práca na vrátnici. Myslí, že to nie je len zdvíhanie rampy, treba zrejme aj niečo zapisovať. Nezisťovala, čo táto práca obnáša, možno to urobila z princípu, že neskončí na vrátnici po toľkých rokoch súdenia. Na prstoch rúk má artritídu. Na otázku súdu, či môže písať, vzhľadom na toto postihnutie, či ručne alebo počítačom uviedla, že už dlho ani nepísala. Myslí si, že by už 8 hodín nezvládla písať. Ručne určite nie, na počítači píše, ale 8 hodín v kuse nepísala. Na otázku súdu, na aké pracovné miesto by mal žalobkyňa, vzhľadom na jej zdravotný stav, skúsenosti, vzdelanie, žalovaný zaradiť, žalobkyňa odpovedala, že už účtovníčka nie je. Mal by ju zaradiť len na nejaké písanie na pomocné administratívne práce. Ide o práce, aké napríklad robila na mestskom úrade. Vie, že takéto pracovné miesto vytvorené nemajú, povedali jej, že nemajú sekretárku, s poštou robí nejaká účtovníčka, ktorá robí aj mzdy. Od júla 2011 je predčasnou starobnou dôchodkyňou. Je aj invalidnou dôchodkyňou. Invalidnou dôchodkyňou bola od roku 2003 do roku 2008. V roku 2008 jej dali čiastočný invalidný dôchodok, ktorý jej v roku 2009 zobrali. Podľa posudkových lekárov je zdravá, čo nezodpovedá jej subjektívnemu pocitu. Voči rozhodnutiam Sociálnej poisťovne sa neodvolávala. Má preukaz ZŤP vystavený v roku 2003, v súvislosti s invalidizáciou, ten jej nezobrali. To, či jej ten preukaz patrí alebo nie, už nesleduje žiaden orgán. Bol jej vystavený po operácii prsníka. Od februára 2012 mám nárok na riadny starobný dôchodok, ale keďže žiadala o predčasný, tak má predčasný. Preukaz ZŤP ju oprávňuje na využívanie zliav, pokiaľ ide o cestovné. Iné zľavy nemá. Nevie, aká jej bola uznaná funkčná miera poruchy, keď jej vystavovali preukaz ZŤP. Na pojednávaní dňa 03. 05. 2012 uviedla, že netrvá na tom, aby ju žalovaný ďalej zamestnával. Má záujem sa dohodnúť na dorovnaní jej mzdových nárokov, ktoré jej patria. Chce, aby jej žalovaný dorovnal jej mzdový nárok aspoň do dôchodku.

Zo správy Sociálnej poisťovne, pobočka Liptovský Mikuláš zo dňa 19. 03. 2012, zadováženej v konaní 8C/169/2011 bolo zistené, že žalobkyňa bola od augusta 2003 uznaná za invalidnú. Dňa 26. 09. 2005 bol posúdený jej zdravotný stav s mierou poklesu vykonávať zárobkovú činnosť 75 %. Dňa 11. 04. 2008 bol posúdený jej zdravotný stav v súlade s nálezom Ústavného súdu SR (460/2006), invalidita trvala naďalej. Dňa 05. 05. 2009 bol posúdený jej zdravotný stav a zmena invalidity bez stanovenia percenta miery poklesu vykonávať zárobkovú činnosť. Dňa 05. 08. 2010 bol zánik čiastočnej invalidity.

Z listiny označenej ako výpoveď z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 2 písm. b/ Zákonníka práce zo dňa 27. 01. 2011 bolo zistené, že žalobkyňa u právneho predchodcu Roľníckeho družstva v Pribyline vykonávala na základe dohody o pracovných podmienkach zo dňa 01. 11. 1980 prácu vo funkcii kalkulačná účtovníčka. Roľnícke družstvo v Pribyline prerokovalo so žalobkyňou dňa 19. 11. 2010 za účasti štatutárnych zástupcov jej ďalšie pracovnoprávne nároky, pričom jej ponúklo prácu na Roľníckom družstve v Pribyline, a to vo funkcii denný informátor, nakoľko jej pôvodné zaradenie funkcia kalkulačná účtovníčka zanikla koncom 80. rokov 20. storočia z dôvodu prechodu spracovania účtovníctva na PC. Dňa 10. 12. 2010 ju Roľnícke družstvo v Pribyline vyzvalo, aby najneskôr do 17. 12. 2010 oznámila, či prijíma uvedené pracovné zaradenie vo funkcii denný informátor. Dňa 17. 12. 2010 oznámila Roľníckemu družstvu v Pribyline, že ponúknutú prácu odmieta a trvá na zaradení na miesto zodpovedajúce podmienkam v pracovnej zmluve pred neplatným rozhodnutím predstavenstva RD o zrušení jej členstva. Keďže v roľníckom družstve nemajú inú, pre žalobkyňu vhodnú prácu, sú nútení s ňou skončiť pracovný pomer.

Listinou zo dňa 04. 07. 2011 advokát JUDr. Peter Varga predvolal žalobkyňu na Roľnícke družstvo v Pribyline za účelom doriešenia záväzkov jej zamestnávateľa voči žalobkyňi.

Súd v súlade s ustanovením § 101 ods. 2 OSP rozhodol aj v neprítomnosti žalovaného, ktorý bol na súdne pojednávanie riadne predvolaný, nepožiadaval o odročenie súdneho pojednávania, nevzniesol žiadne dôkazné návrhy. Súd rozhodol prihliadajúc na obsah spisu a doposiaľ vykonané dôkazy, keďže zistený skutkový stav umožňoval vyhlásiť meritórne rozhodnutie, pričom nebol zistený vážny dôvod odročenia súdneho pojednávania. Žalovaný bol v konaní vrátane súdneho pojednávania zastúpený právnym zástupcom.

Podľa ust. § 142 ods. 1, 2, 3 a 4 Zákonníka práce (v znení účinnom do 31. 12. 2012):

Ak zamestnanec nemôže vykonávať prácu pre prechodný nedostatok spôsobený poruchou na strojovom zariadení, v dodávke surovín alebo pohonnej sily, chybnými pracovnými podkladmi alebo inými podobnými prevádzkovými príčinami (prestoj) a nebol po dohode preradený na inú prácu, patrí mu náhrada mzdy v sume jeho priemerného zárobku.

Ak zamestnanec nemohol vykonávať prácu pre nepriaznivé poveternostné vplyvy, poskytne mu zamestnávateľ náhradu mzdy najmenej 50% jeho priemerného zárobku.

Ak nemohol zamestnanec vykonávať prácu pre iné prekážky na strane zamestnávateľa, ako sú uvedené v odsekoch 1 a 2, zamestnávateľ mu poskytne náhradu mzdy v sume jeho priemerného zárobku.

Ak zamestnávateľ vymedzil v písomnej dohode so zástupcami zamestnancov vážne prevádzkové dôvody, pre ktoré zamestnávateľ nemôže zamestnancovi pridelovať prácu, ide o prekážku v práci na strane zamestnávateľa, pri ktorej patrí zamestnancovi náhrada mzdy v sume určenej dohodou najmenej 60% jeho priemerného zárobku. Dohodu podľa prvej vety nemožno nahradiť rozhodnutím zamestnávateľa.

V nadväznosti na vyššie uvedené skutočnosti a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd žalobu zamietol, keď vykonaným dokazovaním nemal preukázanú jej dôvodnosť. S poukazom na právny názor odvolacieho súdu, ktorým je okresný súd v ďalšom konaní viazaný, súd posudzoval, či žalobkyňi vznikol uplatnený nárok na náhradu mzdy pre prekážky v práci na strane zamestnávateľa v zmysle ust. § 142 ods. 3 Zákonníka práce. Vykonaným dokazovaním, a to podstatným obsahom pripojeného spisu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 19Cb/16/1997 mal súd preukázané, že rozhodnutie predstavenstva žalovaného zo dňa 21. 05. 1992 o zrušení členstva žalobkyne u žalovaného je neplatné. Žalobkyňi bola právoplatne priznaná peňažná náhrada v súvislosti s vyslovenou neplatnosťou zániku jej členstva u žalovaného za dobu od 01. 08. 1992 do 13. 03. 2010. Žalovaný dal listom zo dňa 27. 01. 2011 žalobkyňi výpoveď z pracovného pomeru z dôvodu, že jej pôvodné pracovné zaradenie funkcia kalkulačnej

účtovníčky zanikla a žalobkyňa odmietla ponúknutú prácu vo funkcii denného informátora. Výpoveď z pracovného pomeru napadla žalobkyňa žalobou na okresnom súde, pričom čiastočným rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 03. 05. 2012 bolo určené, že skončenie pracovného pomeru žalovaným so žalobkyňou výpoveďou z 27. 01. 2011 podľa § 63 ods. 2 písm. b/ Zákonníka práce je neplatné a pracovný pomer žalobkyne u žalovaného netrvá. Súd tak rozhodol z dôvodu, že žalobkyňa netvrdila a nepreukázala, že oznámila po doručení výpovede z pracovného pomeru zamestnávateľovi v zmysle § 79 ods. 1 Zákonníka práce, že trvá na tom, aby ju naďalej zamestnával. Pracovný pomer žalobkyne u žalovaného skončil tzv. fikciou dohody podľa § 79 ods. 3 písm. a/ Zákonníka práce, a to uplynutím výpovednej doby dňa 31. 05. 2011. Žalobkyňa sa domáha v predmetnom konaní priznania náhrady mzdy, z dôvodu prekážky na strane zamestnávateľa (neprideľovanie práce zamestnancovi v súlade s pracovnou zmluvou), a to za obdobie od 14. 03. 2010 do 31. 05. 2011. Medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že žalobkyňa v uvedenom časovom období nevykonávala žiadnu prácu pre žalovaného. Rovnako nebolo sporné, že žalovaný neprideľoval žalobkyňu prácu v zmysle jej pôvodného pracovného zaradenia (funkcia kalkulačnej účtovníčky), keďže táto funkcia zanikla. Súd mal tiež preukázané, čo nebolo medzi účastníkmi konania sporné, že v dôsledku organizačných zmien došlo k zrušeniu funkcie kalkulačnej účtovníčky. Podľa súdnej praxe v prípade, ak zamestnávateľ nemôže z dôvodu organizačnej zmeny prideľovať zamestnancovi prácu podľa pracovnej zmluvy (napr. pre to, že funkcia zastávaná zamestnancom bola zrušená) a nedošlo k zmene pracovnej zmluvy alebo k platnému preradeniu na inú prácu, ide o prekážku v práci na strane zamestnávateľa. Súd však zdôrazňuje, že samotná existencia organizačnej zmeny, v dôsledku ktorej zamestnávateľ neprideľuje zamestnancovi podľa pracovnej zmluvy prácu, však sama o sebe podľa judikatúry nezakladá vznik nároku na náhradu mzdy pre prekážku na strane zamestnávateľa. Ďalšou nevyhnutnou podmienkou je, že zamestnanec je schopný a pripravený túto prácu konať, len vtedy možno konštatovať, že ide o tzv. inú prekážku v práci na strane zamestnávateľa bez ohľadu na to, či nemožnosť prideľovať prácu bola spôsobená objektívnou skutočnosťou, príp. náhodou, ktorá sa zamestnávateľovi prihodilo alebo či ju zamestnávateľ svojím konaním spôsobil (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky 21 Cdo 353/2002). Pokiaľ ide o prejednávajúcu vec, je logické, že pokiaľ bolo pôvodné pracovné zaradenie žalobkyne zrušené, tak žalovaný ako jej zamestnávateľ jej nemohol prideľovať prácu podľa dohodnutých pracovných podmienok, avšak táto samotná skutočnosť bez ďalšieho nezakladá nárok žalobkyne na náhradu mzdy. Relevantné je zistenie, či zamestnanec je schopný a pripravený prácu vykonávať. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žalobkyňa bola podľa správy Sociálnej poisťovne, pobočka Liptovský Mikuláš uznaná za invalidnú do 05. 08. 2010. Z uvedeného vyplýva, že zdravotný stav žalobkyne jej neumožňoval v žalovanom období od 14. 03. 2010 do 05. 08. 2010 vykonávať prácu, preto je možné konštatovať, že žalobkyňa nespĺnila požiadavku schopnosti zamestnanca vykonávať prácu, keďže schopnosť zamestnanca vykonávať prácu je daná aj jej zdravotným stavom. Preto jej za uvedené obdobie nemohol vzniknúť nárok na náhradu mzdy, z dôvodu neprideľovania práce pre prekážky na strane zamestnávateľa. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že na strane žalobkyne nebola splnená ani požiadavka pripravenosti vykonávať prácu pre žalovaného, pričom pod pripravenosťou je potrebné rozumieť skutočný záujem zamestnanca vykonávať prácu. Žalobkyňa, ktorú zaťažuje dôkazné bremeno nepreukázala, že v rozhodnom období prejavila skutočný záujem a pripravenosť pracovať. Deklarovala síce vôľu pracovať, ale len na pôvodnom pracovnom zaradení, hoci v tom období vedela, že uvedená pracovná miesto bolo dlhodobo zrušené. V konaní 8C/169/2011 sama uviedla, že od konca novembra 2008 sa nedomáhala prideľovania práce písomnou formou ani prostredníctvom súdu. Tvrdenie žalobkyne, že túto otázku riešila viacerými osobnými stretnutiami, nebolo v konaní preukázané. Súd len pripomína, že je potrebné dôsledne rozlišovať medzi záujmom zamestnanca vykonávať prácu na jednej strane a výlučným riešením mzdových nárokov. I keď pracovné miesto žalobkyne bolo zrušené, je potrebné zdôrazniť, že pracovný pomer naďalej trval a preto bolo namieste od žalobkyne očakávať, že na vzniknutú situáciu bude adekvátnym spôsobom (pokiaľ mala seriózny záujem pracovať) reagovať, nezostane pasívna čakajúc len na iniciatívu zo strany žalovaného a prejaví smerom k zamestnávateľovi skutočný záujem o prácu. Pripravenosť a schopnosť žalobkyne vykonávať prácu je potrebné vyhodnotiť aj z ďalšieho hľadiska. Žalobkyňa vo svojej výpovedi uviedla, že naposledy vykonávala prácu (na mestskom úrade) v roku 2000, od uvedenej doby vôbec nepracovala, uvedená strata pracovných návykov sa preto významnou mierou podieľala na schopnosti žalobkyne vykonávať prácu. Sama pripustila, že v dôsledku dlhodobej absencie praktických skúseností by mala problém vykonávať akúkoľvek prácu. Hoci uvedené tvrdenie uviedla v čase konania 8C/169/2011, je potrebné si uvedomiť, že dlhodobý časový odstup od posledného vykonávania práce žalobkyňou pretrvával aj v žalovanom období v rokoch 2010 - 2011. Nemožno tiež opomenúť, že žalobkyňa v rozhodnom období novembri 2010 odmietla ponuku žalovaného vykonávať prácu denného informátora z dôvodu,

že trvala na zaradení na pôvodne pracovné miesto. Pokiaľ dôvodom odmietnutia ponuky bolo sťažené dochádzanie do práce, súd uvádza (tak ako už bolo konštatované v konaní 8C/169/2011), že túto otázku by žalobkyňa riešila aj v prípade, ak by vykonávala prácu podľa pôvodnej pracovnej zmluvy. Skutočný nezáujem žalobkyne vykonávať ponúknutú prácu vyplýva aj zo skutočnosti, že žalobkyňa nezisťovala, čo táto práca zahŕňa, dokonca pripustila, že ponuku práce odmietla z princípu, že po rokoch súdenia neskončí na vrátnici. Už v konaní 8C/169/2011 bolo súdom konštatované, že žalobkyňa netvrdila a ani nepreukázala, že po doručení výpovede z pracovného pomeru oznámila žalovanému, aby ju naďalej zamestnával. Z uvedeného vyplýva, že ani po doručení výpovede zo dňa 27. 01. 2011 do skončenia pracovného pomeru (31. 05. 2011) neprejavila žalobkyňa skutočný záujem vykonávať prácu. Súd nevykonal dôkaz správou lekára, či zdravotný stav žalobkyne jej umožňoval vykonávať prácu denného informátora, keďže to nebolo potrebné pre rozhodnutie súdu vo veci. Ako už bolo vyššie uvedené, ani samotná žalobkyňa nemala predstavu o náplni ponúkanej práce ani túto otázku pri rokovaní so žalovaným neskúmala (čo preukazuje jej nezáujem o túto prácu), preto je nadbytočné zisťovať, že jej zdravotný stav umožňoval túto prácu vykonávať. Z rovnakých dôvodov nebolo potrebné zistiť od žalovaného, kde sa nachádza miesto výkonu práce denného informátora. Navyše táto skutočnosť je preukázaná zápisnicou o pojednávaní zo dňa 21. 03. 2012 v konaní 8C/169/2011, na ktorom žalobkyňa uviedla, že ide o prácu na vrátnici pri vstupe do areálu družstva.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 OSP. Žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný v celom rozsahu, vzniklo právo na náhradu trov konania voči žalobkyni, v konaní neúspešnej. Trovy konania pozostávali z trov právneho zastúpenia. Právnomu zástupcovi žalovaného prislúcha odmena za zastupovanie v konaní, keď za 1 úkon právnej služby mu prislúcha odmena vo výške 160,99 eur, to znamená za 5 úkonov právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné vyjadrenie k žalobe, účasť na pojednávaní dňa 16. 05. 2013 a 15. 07. 2014 a vyjadrenie k odvolaniu) spolu 804,95 eur (§ 10 ods. 1 v spojení s § 14 ods. 1 písm. a), b), c) vyhlášky č. 655/2004 Z. z.). Podľa § 16 ods. 3 vyhlášky právnomu zástupcovi prislúcha paušálna náhrada hotových výdavkov vo výške 39,28 eur za 5 úkonov právnej služby (7,81 x 4 a 1 x 8,04). Súd tiež priznal právnomu zástupcovi žalovaného náhradu hotových výdavkov na cestovné za cestu hromadným dopravným prostriedkom na trase Bratislava - Liptovský Mikuláš a späť vo výške 32 eur, ako aj náhradu za stratu času stráveného cestou na uvedenej trase vo výške 169,13 eur za 13 začatých polhodín (13,01 x 13), v súvislosti s účasťou na pojednávaní dňa 16. 05. 2013. Podľa § 18 ods. 3 vyhlášky právnomu zástupcovi prislúcha zvýšenie o DPH o sumu 202,67 eur. Trovy konania sú vyčíslené sumou celkom 1.248,03 eur, ktoré je žalobkyňa povinná zaplatiť žalovanému na účet právneho zástupcu podľa § 149 ods. 1 OSP v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Žiline v dvoch vyhotoveniach.

Podľa § 205 ods. 1 OSP v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, dátum, podpis) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 OSP odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.